

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a Dr. Gyulai Judit Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a Dr. Szabó Zsuzsanna Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti ügyében a Zala Megyei Bíróság 2010. június 8. napján kelt 6.P.21.077/2009/23. számú kijavító végzésével kijavított 2010. április 9. napján kelt 6.P.21.077/2009/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2011. május 17. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság kijavított ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000,- (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 783.100,- (Hétszáznyolcvanháromezer-egyszáz) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek 1981. július 11-én kötöttek házasságot, életközösségük 2008. január elején megszűnt. Házasságukat a **"Helység"1**i Városi Bíróság - a felperes 2008. február 22-én előterjesztett keresete alapján - a 2009. március 6. napján kelt - e napon jogerőre emelkedett - 11.P.20.241/2008/13. számú ítéletével felbontotta.

Az alperesnek a **"A"** banknál vezetett folyószámlájának egyenlege 2008. január 1. napján 50.296,31 USD volt, amely számlára a 2008. január 15. napján külföldi munkáltatója - 2007. októberi, novemberi és decemberi munkabérként - 98.199,18 USD-t, 2008. január 22. napján - 2007. évi bónuszként - 19.541,05 USD-t utalt át. Így ennek a bankszámlának az egyenlege 2008. január 28. napján 146.330,50 USD volt, amely 99.308,11 EUR-nak felelt meg. Az alperes emellett több magyarországi banknál vezetett forint- és devizaszámlával is rendelkezett.

A peres felek 2002. február 19. napján hitelszerződést kötöttek a **"B"** Rt-vel, amely alapján a **"Helység"1**, ... szám alatti társasházi lakás megvételéhez 10.000.000 Ft összegű kölcsönt vettek fel. A szerződéskötéskor - közjegyzői meghatalmazás alapján - az alperes képviseletében a felperes járt el. A szerződés személyi biztosíték alatt tartalmazta, hogy a banki követelés biztosítékaul az alperes nevére 3.000.000 Ft összegben, legalább a hitel futamidejével megegyező időtartamra kötött életbiztosításban az alperes a bankot jelöli meg kedvezményezettként, és az ezt igazoló okiratot a bank részére átadja. Az alperes emiatt az **"C"** Biztosító Zrt-vel egy ... megnevezésű kockázati és megtakarítási elemből álló életbiztosítási szerződést kötött, amelyben a biztosító vállalta, hogy amennyiben a biztosított a biztosítási tartam lejártakor életben van, a lejárat bi ztosítási összeget kifizeti a kedvezményezettnek.

A peres felek közötti házasság felbontása iránti per (továbbiakban bontóper) első tárgyalási határnapját megelőző napon, 2008. március 25. napján a felperes - az akkori perbeli képviseletét ellátó **"D"** ügyvéd útján - egy egyezségi ajánlatot tartalmazó levéllel fordult az alpereshez. Az abban felállított vagyonmérleg 7./ pontjában tüntette fel az **"A"** Banknál meglévő 99.308,11 EUR összegű megtakarítást, illetve annak 24.827.027,5 Ft összegű ellenértékét. Ezt az összeget a felperes közölte a jogi képviselőjével, az azt igazoló számlakivonatot azonban neki nem adott át. Az egyezségi ajánlatára a felperes az alperestől választ nem kapott. 2008. november 24. napján a felperes jogi képviselője újabb egyezségi ajánlatot tartalmazó levelet küldött az alperesnek, amelyben továbbra is feltüntette az **"A"** Banknál meglévő fenti megtakarítás - akkori árfolyamon számított - forintösszegét.

Mindezt több levélváltás, valamint a felek és jogi képviselőik részvételével tartott személyes egyeztetés is követte. Az alperes 2008. decembere és 2009. januárja körül az egyik ilyen egyeztetésen a felperes akkori jogi képviselőjének átadta a bankszámláinak felsorolását tartalmazó okiratot, az "E" Bank Zrt-nél vezetett forint- és devizaszámláinak, illetve az "A" vezetett USD folyószámlájának 2008. január 1. napján fennállott egyenlegét igazoló kivonatokat, továbbá egy azok alapján készített külön kimutatást is. Ez utóbbi tartalmazta azt, hogy a "A" által vezetett bankszámla egyenlege 2008. január 1. napján 50.296,31 USD volt, amely 8.681.646,07 Ft-nak felelt meg. Annak, valamint az "E" Bank Zrt-nél lévő két számla egyenlegének együttes összegét az alperes 11.339.530 Ft-ban jelölte meg, melynek megfelelően a felek és ügyvédjeik a 2009. február 19. napján felállított vagyonmérlegben a közös megtakarítások összegét 11.339.530 Ft-ban tüntették fel. A felperes jogi képviselője ezt követően szerkesztette meg a házastársi vagyonszétválás megállapodási szerződés tervezetét, amelyet 2009. március 2. napján elektronikus úton az alperessel közölt, és abban a közös megtakarítások összegét ugyancsak a fenti összegben határozta meg. Az ezt követő egyeztetések eredményeként a végleges szerződésben közös megtakarítások összegét a felek 6.307.126 Ft-ra módosították.

A bontóper 2009. március 6. napján tartott folytatólagos tárgyalásán a felperes jogi képviselője csatolta az általa szerkesztett és ellenjegyzett házastársi vagyonszétválás megállapodási szerződést tartalmazó 2009. „márciusi” keltezésű - a felperes által aláírt - okiratot. Az alperes ebben az időpontban külföldön dolgozott, ezért az ő jogi képviselője azt elektronikus úton továbbította neki, és az alperes telefonon közölte a jogi képviselőjével, hogy a szerződés tervezetben foglaltakat jóváhagyja, azokat magára nézve kötelezőnek ismeri el. A szerződést tartalmazó okiratot a felek a bontóperi ítélet meghozatala után 2009. március 24. napján mindketten aláírták.

A felek között így létrejött szerződés tartalmazta azt, hogy az életközösségük 2008. januárjában szakadt meg. Abban a közös megtakarítás összegét - a fentieknek megfelelően - 6.307.126 Ft-ban, a felosztandó közös vagyoni értéket 80.138.138 Ft-ban, és ehhez képest az egyik fél jutóját 40.069.069 Ft-ban határozták meg. A felek megállapodtak abban, hogy az alperes a közös vagyonnal kapcsolatban 4.800.000 Ft értékkiegymenlítését fizet meg a felperesnek, és rögzítették azt is, hogy „ezt meghaladóan egymással szemben semminemű vagyoni követelésük nincs.”

A bontóperben eljáró bíróság a 2009. március 6. napján tartott folytatólagos tárgyaláson jóváhagyta a felek azon egyezségét, hogy az utolsó közös lakóhelyüket képező "Helység"1, ... szám alatti ingatlan kizárólagos használatára az alperes jogosult. A felperes az egyezségben kötelezettséget

vállalt arra, hogy 2009. szeptember 1. napjáig az ingatlanból kiköltözik, feltéve, hogy az alperes a házastársi vagyontársaságot megszüntető szerződésben szereplő értékkiegyenlítést ezen időpontig hiánytalanul kifizeti. Az alperes a „...” életbiztosítási szerződés alapján 2008. április 30-án 41.866 Ft-ot, 2008. augusztus 1-én 104.890 Ft biztosítási díjat fizetett meg. A biztosítási szerződés az alperes felmondása folytán 2009. május 11. napján megszűnt, és 705.970 Ft összegű visszavásárlási értéket a biztosító 2009. május 28. napján utalt át az alperesnek.

A felperes módosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest egyrészt 58.870,-- USD 2009. március 24. napján fennállott árfolyama alapján számított 13.052.067 Ft és annak 2009. március 24. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatának, másrészt 279.607 Ft és annak 2009. május 28. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a házastársi vagyontársaságot megszüntető szerződés megkötésekor az alperes azon lényeges körülmény tekintetében, hogy az életközösség megszűnésekor milyen mértékű, bankszámlán elhelyezett megtakarítással bírt, megtevesztette a felperest. A felperesnek csak a szerződéskötést követően került birtokába az a bankszámlakivonat, amely szerint az alperesnek 2008. januárjában a **"A" Banknál** vezetett számláján jóval magasabb értékű pénzvagyont, azaz 99.308 EUR volt. Így szerzett tudomást arról is, hogy erre a bankszámlára az alperes külföldi munkáltatója 2008. január 15-én 98.199,18 USD-t, míg 2008. január 22-én 19,541,05 USD-t utalt át, és mindkettő közös vagyoni elemnek minősül. A másik kereseti követelését arra alapította, hogy az életközösség fennállása alatt az **"B"** Rt-vel kötött hitelszerződéshez kapcsolódó életbiztosítási szerződést az alperes a vagyontársaságot megszüntető szerződéskötése után felmondta, és emiatt a biztosító által kifizetett összeget ő kapta meg. E később kifizetett visszavásárlási érték is közös vagyonnak minősül. Álláspontja szerint az általa hivatkozott megtámadási ok folytán az egész szerződés nem dől meg, az csupán a szerződés részleges érvénytelenségét eredményezi, és keresetének jogalapjaként a Pp. 148. § /1/ bekezdését és a Ptk. 210. § /1/ bekezdését jelölte meg.

Az alperes elsődlegesen - ítélt dologra hivatkozással - a per megszüntetését kérte, míg érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a szerződéskötés előtt a felperest nem tévesztette meg, a felperesnek tudomása volt a számlavezető bankokról, a bankszámlák számáról és azok egyenlegéről is. A felperes volt az, aki a perbeli hitelszerződés megkötésekor az alperes képviselőjében eljár, így arról is tudott, hogy a lakáshitel biztosítékául a bank életbiztosítási szerződés megkötését írta elő az alperes részére. Így arról is tudott, hogy e szerződést

az alperes utóbb megkötötte, tudott a biztosítási díj fizetésének a módjáról is, és mindehhez képest az egyeztetések során a biztosítási összeg nem került szóba. Az alperes viszontkeresetet is előterjesztetett, amelyben azt kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest 2.471.155 Ft és annak 2009. március 20. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatainak a megfizetésére, annak jogalapjaként a Ptk. 210.§ /1/ és /4/ bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott kijavított ítéletével a keresetet és a viszontkeresetet is elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 445.500 Ft perköltséget, továbbá az államnak 799.900 Ft feljegyezett kereseti illetéket. Határozatának indoklásában kifejtette, hogy az a tény, hogy a bíróság a bontóperi ítélet meghozatala előtt a feleknek a házastársi vagyonközösséget megszüntető szerződésen alapuló, a közös lakás használata tárgyában kötött egyezséget jóváhagyta, a Pp. 130. § /1/ bekezdésének d./ pontja szerinti tény és jogazonosság hiányában ítélt dolgot nem teremtett. Rámutatott, hogy a peres felek a vagyonközösséget megszüntető szerződésükben a házastársi közös vagyon megosztásában való megállapodásukat követően nyilatkoztak arról, hogy „ezt meghaladóan egymással szemben semminemű vagyoni követelésük nincs.” Ilyen esetben az elszámolást teljes körűnek kell tekinteni, melyből következően utóbb egyik fél sem érvényesíthet kellő alappal további vagyoni igényt azon a címen, hogy azt a szerződésben külön nem nevesítették (BDT. 2006.1469.).

Annak nincs akadálya, hogy bármelyik fél pert indítson a szerződés érvénytelenségének a megállapítása, és ennek jogkövetkezményeként a házastársi közös vagyonnak a Csjt. 31. § /2/ bekezdése alapján történő megosztása iránt akkor, ha az érvénytelenségnek a Ptk. által taxative meghatározott valamely konkrét oka fennáll. A felperes a perbeli szerződés megtámadási okaként a tévedést, illetőleg a megtévesztést jelölte meg, amelyek alapján a vagyonközösséget megszüntető szerződés részleges, megtámadott rendelkezések tekintetében fennálló érvénytelenségére hivatkozott. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelése alapján akként foglalt állát, hogy a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére sem a tévedés, sem a megtévesztés tényét nem tudta bizonyítani. Arra helyesen hivatkozott ugyan a felperes, hogy az alperesnek az életközösség megszűnése előtti külföldi munkavégzéséből származó, és csak utóbb 2008. január 15. és 22. napján átutalt jövedelme közös vagyonnak minősült. Tényként állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződéskötést megelőző egyeztetések során az alperes ugyan átadta a felperesnek, a **"A" Banknál** vezetett bankszámlájának kivonatát, de az csak a 2008. január 1. napján fennállott 50.296,36 USD-t mutató egyenleget tartalmazta. Mindezek ellenére a felperesnek tudomása kellett hogy legyen az alperesi bankszámlának a fenti munkabér és bónusz

átutalását követően, 2008. január 28. napján fennállott 99.308,11 EUR összegű egyenlegéről, mivel a korábban eljáró jogi képviselője által 2008. március 25. napján írott, a felperes első egyezségi ajánlatát tartalmazó levél arra kifejezetten utalt. Nincsen jelentősége annak, hogy a felperes ezt a bankszámla információt honnét szerezte meg, és hogy megelőzőleg az ügyvédjének az azt igazoló számlakivonatot nem bocsátotta a rendelkezésére. Annak sincs jelentősége, hogy később a szerződésükben a felek a közös megtakarítások összegét milyen megfontolásból határozták meg a fentiektől eltérően. A tévedést, illetve megtévesztést a rendelkezésre álló peradatok alapján az életbiztosítási szerződés alapján kifizetett visszavásárlási érték kapcsán sem lehetett megállapítani.

Az elsőfokú bíróság a viszontkereset elutasítását azzal indokolta, hogy az alperes által előadott tények alapján közös téves feltevésről konkrét esetben nem lehetett szó, csak tévedésről, illetőleg megtévesztésről, azonban azok fennállását az alperes sem tudta bizonyítani.

Az elsőfokú ítéletnek a keresetet 13.052.067 Ft összegben elutasító része ellen a felperes élt fellebbezéssel, és az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával ezen összeg és annak 2009. március 24. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság tévesen értékelte. Tévedett amikor a felperes korábbi jogi képviselője levelének a szövegezésének valós tartalmától eltérően azt állapította meg, hogy a felperes tudott az alperesi bankszámlán lévő 24.827.027 Ft-nak megfelelő 99.308,11 EUR közös vagyoni jellegéről, és tudta hogy az munkabér és bónusz átutalás, és ennek ismeretében mondott le ezen összegről. A felperesnek arról valóban tudomása volt, hogy az alperesnek a perbeli számláján nagyobb összegnek kell lennie, azonban az alperes az egyeztetések során tagadta ennek az összegnek a létét, és ragaszkodott az általa mutatott 2008. január 1. napi bankszámlakivonathoz és az abban megjelölt összeghez. A felperesnek semmilyen bizonyítéka nem volt a magasabb összegről, majd végül a felek alperesi nyomásra valóban megegyeztek a 2008. január 1. napi elszámolásban és ezt jelölték meg az életközösségük megszakadásának időpontjaként is. Így a jogi képviselők helyesen jártak el, amikor az alperes által bemutatott 2008. január 1. napi számlakivonatot vették alapul a vagyonközösség megszüntetéséhez szolgáló elszámoláshoz.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság mellőzte, és tévesen értékelte "D" tanúvallomását, amely éppen azt támasztotta alá, hogy a felperesnek az egyeztetések során és a bontóperben semmilyen bizonyítéka nem volt, amely alapján követelhetne volna a fellebbezési eljárásban is követelt összeget, csak

feltételezte, hogy esetleg közös vagyonhoz tartozó pénzről szólt az alperes megtalált levelezése. Hivatkozott arra is, hogy életszerűtlen, hogy a 120.000,- Ft nettó jövedelemmel rendelkező felperes ilyen tétel megosztásáról lemondjon, amennyiben tudott volna ennek a meglétéről és közös vagyoni jellegéről. A felperes nem „hibázott” akkor, amikor elfogadta a 2008. januári banki kivonatokat, az alperes azonban megtévesztette a felperest azzal, hogy a későbbi bevételei közül az életközösség tartama alatt végzett munkájából eredő bevételeit nem fedte fel a felperes előtt, és nem tett javaslatot annak a megosztására. A felperes az egyezség megkötését megelőzően csak egy egyenleg összeget láthatott az alperes e-mail levelezésében, de nem tudhatta akkor még annak összetevőit, eredetét, így könnyen elfogadta a 2008. január 1. napi egyenleget, amit vele az alperes közölt. Mindezek azt igazolják, hogy a felperesnek a 2008. március 25. napján kelt levélben megjelölt összeg eredetéről, meglétéről, jellegéről fogalma sem volt, csak gyanította, hogy több lehet az alperesi megtakarítás összege. Az alperes e tekintetben a 2008. január 1. napi bankkivonattal így a felperest megtévesztette. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte és mellőzte a meghallgatott tanú vallomását, illetőleg azt tévesen értékelte, ítélete megalapozatlan és ellentmondó.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének a helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján. Kiemelte, hogy helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt a lényeges tényt, hogy a felperes korábbi jogi képviselője által 2008. március 25. napján az alperesnek írott levél 7. pontja kétséget kizáróan bizonyítja, hogy a felek között vita tárgyát képező összeg már a felperes által a házasság felbontása tárgyában indított eljárás megkezdése előtt mind a felperes, mind az alperes számára ismert volt. Ezt támasztja alá a 2008. november 24. napján kelt, a felperes jogi képviselője által az alperes jogi képviselőjének megküldött egyeztető irat is, amelynek 2. oldal 2. sora ugyancsak tartalmazza a **"A" Banknál** vezetett megtakarítás felperes által hivatkozott összegét. A peres felek között a teljes vagyon megosztása egyenlő arányban megtörtént, így ténylegesen a házassági vagyonközösséget megszüntető megállapodás minden vagyoni elem figyelembevételével került megkötésre.

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§ /3/ bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálvá megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

A megyei bíróság a perben szükséges és elégséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően, helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes

tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetéseivel, az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásában foglaltakkal is az ítélet tábla teljes egészében egyetértett, azokat megismételni nem kívánja, azokra csupán hivatkozik. (Pp.254.§ (3) bekezdés)

Teljes mértékben osztja az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a felperes tudott az alperes kérdéses bankszámlájának a perbeli januári átutalások utáni teljesen pontos egyenlegéről már a perbeli vagyontársasági szerződés megkötését megelőzően. Erre az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű és helyes mérlegelésével jutott. A felperesnek arról is tudomással kellett bírnia, hogy ezen egyenlegben megtestesülő megtakarítás egyúttal közös vagyon is volt.

Egyik fenti ténymegállapítás körében sincsen annak jelentősége, hogy a felperes ezt a bankszámla információt honnét szerezte meg, és hogy megelőzőleg az ügyvédjének az azt igazoló számlakivonatot nem bocsátotta a rendelkezésére, ahogy annak sem, hogy később a szerződésükben a felek a közös megtakarítások összegét milyen megfontolásból határozták meg a fentiektől eltérően.

Azon felperesi fellebbezési érvelés, hogy a felperesnek semmilyen bizonyítéka nem volt a magasabb összegről, és emiatt kötött „egyezséget” az alperessel, a felperesi tudomásszerzés tényén szintén nem változtat, és a tévedésen alapuló megtámadás indokául a „bizonyíték hiányára történő hivatkozás” nem is szolgálhat.

A fellebbezésben vitatott felperesi igény szempontjából annak van ügydöntő jelentősége, hogy a felperes a házassági vagyontársaságot megszüntető szerződés megkötésekor az irányadó tényállás alapján nem volt, nem lehetett tévedésben abban a - kereset alapjaként hivatkozott - lényeges körülményben, hogy az alperes az életközösség megszűnésekor milyen mértékű, a perbeli bankszámlán elhelyezett megtakarítással bírt, amely közös vagyonnak minősült.

Annak a ténye, hogy a fentiek ismeretében ezután a felek az egyeztetések eredményeként más elszámolási időpontot és egyenleget fogadtak el, mint ami irányadó lehetett volna az elszámolásukra, nem róható az alperes terhére, és önmagában a megkötött szerződés tévedésre alapított megtámadásának alapjául sem szolgálhat. A lényeges körülmények ismeretében zajló egyeztetések eredményeként megkötött szerződés utólagos „megbánása” nem ad alapot annak tévedésre alapított megtámadására. Az, hogy a házassági vagyontársaságot megszüntető

szerződés tartalmi része eltért a tényleges megtakarítások összegétől a konkrét esetben nem a felperes tévedésére visszavezethető oka volt, hanem egyéb, a felperes által megjelölt jogcím szempontjából irreleváns körülmény. Ez lehetett a szerződés mielőbbi megkötésének az érdeke, vagy az egyezség hiányában felmerülő esetleges bizonyítási nehézségeknek. Ám egyik sem alapozza meg a felperes tévedését.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy amennyiben a felperes tévedése a fellebbezési érvelésnek megfelelően abban állt volna, hogy a felperes tudott ugyan az alperesnek a kérdéses bankszámláján fennálló egyenlegéről, csak annak közös vagyoni jellegével nem voltak esetleg tisztában a felek, úgy az kizárólag „jogi tévedés” lehetett volna, amelyre alapított eredményes megtámadáshoz szükséges együttes feltételek a konkrét esetben szintén nem állnak fenn.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdés alapján - annak helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is peresztes felperes a Pp. 239.§-a folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint az alperes perkötségét. Az alperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével bruttó 200.000.- forintban állapította meg.

Köteles továbbá a felperes, az Itv. 59.§ (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján az államnak felhívásra megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket.

Győr, 2011. évi május hó 17. napján

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Maurer Ádám sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő